

WALL STREET CALLS FOR HELP

THE GILLETTE MAN

LEHMAN
1850 • 2008

BEAR STEARNS
1923 • 2008

WAMU
1889 • 2008

MERRILL
1914 • 2008

Prevention, Not a Cure

Ferdinando Frega

WALL STREET KÊU CỨU — NGƯỜI ĐÀN ÔNG GILLETTE

SEMANTIC REALITY 2026 · SHAREHOLDERS 09

Phòng bệnh, không phải chữa bệnh

Nghĩ mà xem, tất cả bắt đầu như một trò chơi — viết tin nhắn trên WhatsApp.

Những tin nhắn tung ra đó. Không lọc. Không làm màu.

Rồi người ta thuyết phục tôi tin rằng những tin nhắn ấy có thể thành một cuốn sách.

Rồi họ đẩy tôi mơ lớn hơn: xuất bản cả một chồng và làm giàu.

Mà còn ở đâu ngoài Amazon?

Nơi tôi gọi là “NGÔI NHÀ GIẤC MƠ CHO KẼ NGỐC”.

Vì ai ở trong đó cũng đang mơ. Rất ít người hiểu luật chơi.

Rồi, chẳng biết từ đâu, đến một kiểu công nhận mà tôi không bao giờ ngờ tới.

Không phải từ một nhà xuất bản. Từ chính hệ thống.

Lời của tôi đủ sức nặng, đủ ý nghĩa, để đáp xuống mạng, ngay trong WALL STREET, ở vị trí đầu bảng.

Trên cả những nhân vật lịch sử.

Ở đó, nơi những tỷ đô mới là thứ đáng kể và những cái tên được khắc trên đá cẩm thạch.

Và bỗng nhiên tôi hiểu rằng điểm bốn trên mười môn tiếng Ý hời đi học không phải một bản án. Đó là một phước lành.

Nếu tôi bị điểm ba thì cái quái gì đã xảy ra? Thêm một cuộc cách mạng.

Dĩ nhiên họ sẽ gọi đó là tiến hóa. Chỉ để mọi người giữ bình tĩnh.

Tôi luôn làm việc theo cách khác: tôi đi theo ý tưởng. Ý tưởng sinh ra suy nghĩ. Suy nghĩ trở thành sự việc.

Sự việc cụ thể. Lãnh thổ đã chiếm. Một dấu vết để lại.

Đã có không ít người chỉ trích tôi vì điều đó. Họ bảo cái kiến trúc nhận thức này của tôi tạo ra đúng thứ mà không ai ngờ tới. Nó gây rối. Gây xao lãng.

Và vì không tìm được ngăn nào để xếp tôi vào, tôi trở nên không thể quản nổi với những người mà công việc là dán nhãn cho mọi thứ.

Cũng gần như thế khi Thần Chết đến đón tôi. Sáu lần.

Sáu lần Thần Chết xuống, nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi quyết định để tôi lại đúng chỗ cũ.

Lo rằng, đầu đó trên đường đi, tôi sẽ thay đổi luật chơi. Và cả kết cục.

Rằng tôi có thể sắp xếp lại chính số phận — và khiến cả Quỷ dữ cũng phải tự hỏi hẳn phải quản tôi thế nào.

Tôi chưa bao giờ nghe được cuộc trò chuyện ấy, nhưng tôi chắc chắn đã có ai đó được dặn:

“Làm ơn. Cứ để Nando Frega ở đó. Để những người quanh hần phát điên trước đã. Một ngày nào đó ta sẽ thu xếp chuyển hần đi. Đến lúc ấy hần sẽ muốn một thứ gì đó, và ta sẽ có cơ hội tốt hơn để mua chuộc hần.”

Thế là tôi viết thư cho Chú Warren. Tôi đưa ông một lời đề nghị. Tôi xin ông 1 USD.

Nhưng trước hết, tôi nhắc ông rằng tôi là con trai của một Người đàn ông Gillette đã cống hiến cho công ty bốn mươi năm. Và bản thân tôi cũng đã góp mười tám năm.

Tôi không phải người qua đường. Tôi đến từ bên trong.

Biết ông dày dạn kinh nghiệm với lũ cướp và xe ngựa, tôi gửi kèm tài liệu cho thấy tôi đang làm gì, làm thế nào, và kết quả tôi đang đạt được.

Không nói suông. Bằng chứng.

Lá thư đã đến Berkshire của ông. Chưa từng có hồi âm nào, nhưng điều đó chẳng quan trọng.

Trong vòng mười phút, mạng đã đặt bản PDF vào kết quả tìm kiếm tên ông. Nó được giao thẳng đến tận tay ông.

Mạng không cần người đưa thư.

Một thời gian sau, tôi viết thư cho Pichai, CEO của công ty mẹ của Google.

Tôi đưa ông ấy cùng lời đề nghị 1 USD, nhưng cho ông ấy biết mình chỉ đứng thứ tư trong hàng.

Và tôi nảy ra sáng kiến gửi kèm lá thư của tôi gửi Chú Warren. Chỉ để ông ấy hiểu rằng đã có hàng người chờ rồi.

Vài ngày sau, tôi phát hiện hai người quen biết nhau. Tôi chưa biết chuyện của họ. Tôi sẽ tìm ra.

Ngày 1 tháng 6 năm 2026, Berkshire chính thức hóa khoản đầu tư 10 tỷ đô la vào công ty mẹ của Google. Chú Warren đã chúc phúc cho nó: ý tưởng là của ông. Mạng là tương lai.

Tương lai là ngữ nghĩa.

Hai người còn nói chuyện qua điện thoại. Có lẽ họ đã nói về tôi:

“Ta làm gì với gã người Calabria đã xin mỗi người chúng ta một đô la đây?”

Chú Warren bảo đừng làm gì cả, cứ để nó nguội đi. Nhưng trong lúc ấy, ông đọc thư của tôi. Rồi đọc lại.

Ông thấy những gì được viết. Và những gì không được viết.

Phần không được viết mới là điều khiến ông lo nhất. Vì những gì không được viết chính là lãnh thổ đang bị chiếm.

Bao năm nay ông vẫn rao giảng với Wall Street rằng hãy cho các công ty mức vốn hóa mà chúng xứng đáng. Không chỉ biến chúng thành những mỏ để khai thác cạn kiệt, mà hãy xây dựng tài sản ngữ nghĩa của chúng.

Thứ tài sản duy nhất trường tồn. Mọi thứ khác đều sụp đổ. Ý nghĩa ở lại.

Nhưng ông đã hiểu thêm một điều khác: rủi ro cho vốn ngữ nghĩa có thể đến từ bất kỳ ai có một bàn phím, một cái bàn và một câu chuyện. Không ai miễn nhiễm. Bất kỳ ai.

Kể cả một người Calabria với chiếc điện thoại.

Ông nhận ra công ty bị phơi bày nhiều nhất là P&G, và gã người Calabria là một trong những diễn viên-tác giả đang chiếm lãnh thổ ngữ nghĩa của nó trên mạng. Vì P&G sống nhờ ý nghĩa, không chỉ nhờ sản phẩm.

Người bạn của ông, Moeller, vị CEO của P&G từng giành được lòng tin của các cổ đông, đã trao lại chiếc ghế cao nhất sau ba mươi tám năm gắn bó với công ty. Giờ có một CEO mới, một nhà lãnh đạo trẻ hơn, sinh ra ở Ấn Độ, mà cuộc trò chuyện với ông ấy có cảm giác xa cách.

Một thay đổi mang tính thời đại. Một khoảng trống nơi từng có sự lắng nghe. Một lòng tin vẫn chưa bén rễ nơi các cổ đông.

Những ngày này, lời khuyên cũ của ông dành cho các nhà đầu tư lại lan truyền trên mạng, và tôi đọc nó như một lời cảnh báo: hãy mua qua quỹ Vanguard.

Một điểm tham chiếu cho S&P 500, nhưng cũng là cổ đông của P&G với gần 10 phần trăm cổ phần. Nếu cổ phiếu sụp đổ, Vanguard phải gánh khoản lỗ mà không thể bán ra.

Một lời cảnh báo khoác áo lời khuyên, nhưng thực ra là một nước đi phòng thủ.

Không có nó, mối nguy sẽ là một cuộc sụp đổ tài chính còn tệ hơn San Francisco thời Giannini.

Vì khi lòng tin ngữ nghĩa sụp đổ, mọi thứ sụp đổ theo.

Nhưng qua những gì đang làm, ông cũng đang công nhận công việc của những người, như tôi, đang làm việc với vốn ngữ nghĩa.

Và để chúng ta hiểu nhau: chuyện này không giống làm việc ở Toyota.

Ở Toyota, người ta tối ưu hóa dây chuyền.

Ở đây, người ta viết lại nó.

Ferdinando

Reggio Calabria, ngày 13 tháng 10 năm 2026